

[Pia Gjellerup]

telæggelsen. Hverken aftalen eller udmøntningen af den fandt støtte i Socialdemokratiet.

Vi står derfor nu i en situation, hvor vi har fået gennemført en 19. alm. vurdering på et meget dårligt grundlag. For det første er det altså meget lang tid siden, der har været en vurdering sidst, og i de forløbne seks år er der sket meget afgørende ændringer på ejendomsmarkedet. Og beskæringen af vurderingsorganisationen har gjort, som det også er blevet beskrevet før, at der er meget få konkrete vurderinger.

Det betyder selvsagt, at det maskinelle system, man lægger op til, hvor stigende handelspriser vil give sig udslag i stigende vurderinger, rammer skævt fra ejendom til ejendom, fordi en enkelt handel af en særlig ejendom i et område pludselig kan påvirke ejendomspriserne for alle de øvrige, idet den pågældende ejendoms vurdering ikke udtages konkret og de øvrige ud fra de generelle handelspriser, der har været. På den måde kan vi se i øjnene, at der formentlig er langt flere fejl, end systemet burde indeholde, i den vurdering, vi har for os nu.

Hvad er så Folketingets opgave i den situation? Ja, for det første skal vi sørge for, at der er ressourcer til en hurtig klagebehandling af de mange klager. I den forbindelse er forslaget til finanslov ikke nogen rar læsning, men det kan heldigvis ændres. Vi kan se, at der forventes en stor sagstilgang næste år til Landsskatteretten – det må være helt sagligt at forvente en stor sagstilgang – men der lægges samtidig op til en reduktion af personalet i Landsskatteretten, og det må alt andet lige, som politikere jo ofte siger, føre til lang ventetid og altså en dårlig behandling af borgerne.

Det kan vi gøre noget ved. Det bliver afgørende at få gjort noget ved det for at få behandlet de mange klager, som vi må forvente også fremkommer til Landsskatteretten.

Derudover bør vi vedtage – og så også gøre noget ved det – at få indført de årlige vurderinger, som vi faktisk havde en målsætning om allerede tilbage i 1988-89, og vi bør også vedtage at lade disse vurderinger årligt følge af klagegang. Vi kan passende sige, at vi vil ikke vente længere end til 1995 med at have igangsat en sådan ny vurderingstilrettelæggelse. Derudover vil vi så i tilgift få en betydelig mere hensigtsmæssig udnyttelse af personaleres-

sourcerne og dermed også en langt bedre behandling af borgerne.

Vi ønsker derudover en modernisering af vurderingsorganisationen. Vi vil opretholde, at det bliver en selvstændig instans uafhængig af kommunerne – så man ikke skal kunne anklage kommunerne med rette eller urette – der skal afveje, om det er grundskyldpromillen, der skal ændres lidt på, eller det er vurderingen, der skal ændres lidt på. Det afgørende er, at det er to forskellige instanser, der behandler henholdsvis grundlag og beskatning af dette grundlag.

Vi ønsker fastholdelse af lægmandselementet, men vi er helt åbne over for drøftelser om, hvilken vægt lægmandselementet skal have, og hvilken udformning det nøjere skal have. Men afgørende er, at lægmandselementet får en betydelig placering i den ny vurderingsorganisation.

Endelig har det med rette været fremhævet, at en stor grund til, at der er mange klager, ud over at der er vurderinger, som er skæve, også er, at man ikke kan se, hvad grundlaget er. Det virker for mange, som om det er grebet lidt ud af luften, og det øger i hvert fald ikke forståelsen.

Det, der jo i virkeligheden er meningen med vurderingssystemet, som vi har det nu, er, at man tager hensyn til, hvordan ejendomsmarkedet ser ud til at udvikle sig. Det kan vi jo så kigge tilbage på.

I begyndelsen af 1980'erne havde vi en tårnhøj rente, men ganske lave ejendomspriser. I årene op til midten af 1980'erne havde vi markant faldende rente, men til gengæld eksplosive prisstigninger, der i vidt omfang modsvarede det. I 1987-88 kom vi til en stagnerende rente, men fortsatte ejendomsværdistigninger, og så fik vi årene 1989-90-91, hvor renten igen begyndte at stige, ikke så meget, men den begyndte at stige, og det gav anledning til dramatiske prisfald i forhold til de helt opskruede prisstigninger, vi så i midten af 1980'erne. 1992 er præget af renteuro, men med en vis prisopretning.

Disse markante ændringer i grundlaget for beskatning af fast ejendom har påvirket fastsættelsen af de kommunale grundskyldpromiller. Således blev de reduceret i overordentlig mange kommuner adskillige steder i forbindelse med de stigende ejendomspriser i midten af